

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ
KVĚTEN 2016*** ROČNÍK XVII.*** ČÍSLO 5

Cítát inspirující:

Spisovatel má mít dobrý stůl, dobrý stroj a veškerý papír, který může potřebovat.
William Saroyan

Zlata ZÁKOUTSKÁ

O zábavě mládeže na vsi – ze vzpomínek otce a dědy

Vesnické hospody a hospůdky měly od nepaměti své osobité kouzlo. Všechny byly stejné, a přece každá jiná. V té naší se scházeli sedláci, hospodáři i drobní rolníci. Některý stůl měl své „štamgasty“, ale napěněný půllitr byl na každém brkulatém tácku z těžkého porcelánu stejný. Vedly se hovory, řeči, vtipy, ale ne oplzlosti, a když, tak jen zaobalené v náznacích. Dva tam byli od huby a slušným se posmívali: „Franto, ty bys neřek hovno ani za pytel sraček, že jó?“ Nebyli bráni vážně, vyčlenili se od většiny, která si přišla v klidu vysát své pivo, pobavit, povесelit a popovídat.

Hospoda měla svůj určitý standart a úroveň a udržovala si ji. Desetníkovi mariáš, v rohu kulečník a stálí známí stačili k naplnění volného času většiny obyvatel vesnice a k jejich zaslouženému povyražení. Každý holt považuje za zábavu něco jiného. Včerejší mládež, to jsou dnešní otcové a dědové s fajfkou nebo cigárem. Scházejí se tak, jako kdysi jejich předkové, aby zasvětili nedělní čas spočinutí rituálu své hospůdky. Slova plynou, zavadí o sluch a mizí v kroužcích a chuchvalcích dýmu u stropu. Zbyde vzpomínka, co brnkla, ťukla nebo jen vzdáleně zavadila o paměť, vyvolala další, celý řetěz drobných příhod z dětství a mládí, a změni usedlé hospodáře zase v kluky a výrostky. Hospoda se baví, dřívější účastníci klukovin, nyní pamětníci, doplňují to, co vypravěč zapomněl, a oči mládnou a jiskří veselou vzpomínkou.

Taky jste si ve škole museli psát čtenářský deník? Přiznám se, že jsem nebyl moc pilný. Psal jsem do něj jen knihy, které byly tzv. povinné. Ale když se dneska ohlédnu po vydaných časopisech KOBRA a ČAJ, uvědomuji si, že vlastně píše svůj čtenářský deník, i když to na mě nepožaduje žádný učitel ani učitelka. Vzpomeňte si na moji rubriku "Řekni mi, co čteš ..." nebo takovou nepravdivou rubriku "Lidé, čtěte", kde se věnuji knihám, o nichž si myslím, že by mohli zaujmout i další čtenáře. Není to určitě žádná recenze, nakonec ani nemám žádné odborné vzdělání, abych posuzoval představované dílko odborným kritickým okem.

Ale můj čtenářský deník je opravdu rozsáhlý. Kobra vychází už vícenež 15 let, sice v počátcích rubrika "Řekni mi, co čteš ..." neexistovala, ale velmi brzy vznikla, a tak při dvanácti číslech ročně to máme nějakých 180 knih plus další knížky v Kobře, nebo knížky regionálních autorů, které jsem představil mimo rubriku. Nebudu asi úplně přesný, ale určitě to bude něco okolo dvě stě knih, což už je slušná řádka. Uvědomuji si, že jsem se více věnoval próze, především české próze, ale postupně se snažím zabrousit do literatury evropských zemí a pochopitelně i do ostatních kontinentů. Já sám čtu většinou českou tvorbu, dejme tomu posledních let - tedy novinky. Ale v poslední době jsem si oblíbil i edici "současná světová próza". Pochopitelně nemůžu poznat všechno, ale je dobré, když někdo mluví o literatuře některé blízké země, aby mi naskočila jména a knihy známých autorů.

Tak třeba například, co si vybavíte, když se řekne polská literatura? Mně naskočí určitě Olga Tokarczuková nebo Dorota Masłowska. A četl jsem i další autory, pochopitelně nemyslím klasiky, ale současné autorky či autory. Napomáhá tomu třeba i knižní veletrh Svět knihy, kde si zve jako hlavního hosta některou zemi, resp. její literaturu.

Ale zpět ke čtenářskému deníku. Někdy si říkám, že by bylo zajímavé vydat ten můj čtenářský deník, třeba jen těch 100 knížek,

co mně nějak nejvíc zaujaly, i když vím, že ten výběr by nebyl vůbec lehký. No uvidíme, třeba by ten můj čtenářský deník pomohl těm "čtenářům", co musejí napsat do školy ... ale píše se ještě dneska čtenářský deník? Existuje povinná četba? Nakonec nejvíc by mě potěšilo, kdyby potencionální čtenáře můj "deník" inspiroval k vlastní četbě.

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Václav Franc vystoupil v úterý 5.dubna 2016 společně s Řehečským kvartetem v Hradci Králové, a to v Domově seniorů Harmonie II a večer v literární kavárně Klub Café Pessoa. O akci přinesly zprávy Hradecký deník (15.dubna 2016) v článku Oldřicha Suchoradského „Řehečští rodáci navštívili Hradec“ a následně Jičínský deník (16.dubna 2016) v článku Oldřicha Suchoradského „Řehečští rodáci navštívili Hradec Králové“.

- O 15.ročníku Řehečské slepice 2015 vyšly v regionálním tisku články s fotografiemi Martina Žantovského, a to v pátek 8.dubna 2016 v Nových Novinách „Patnáct let soutěže Řehečská slepice“ a v úterý 12.dubna 2016 v Jičínském deníku článek Oldřicha Suchoradského „Soutěž Řehečská slepice oslavila patnáctiny.“ A v pátek 15.dubna 2016 přinesly Haló noviny článek Oldřicha Suchoradského „Jubilejní Řehečská slepice“. Dále článek Zlaty Zákoutské v Jičínském deníku „Co to je – Řehečská slepice?“ (v pondělí 18.dubna 2016).

- Ve Vlastivědném sborníku Českého ráje a Podještědí „Od Ještěda k Troskám“ (číslo 1/2016, vyšlo březen 2016) uveřejnil Josef Jindra článek „český malíř Václav Špála.“

- Ve čtvrteltníku Výboru národní kultury „Lípa“ (číslo 1/2016, vyšlo březen 2016) uveřejnil Václav Franc básně ze sbírky „Geniální

blbiny pro táty a maminy“, a to „Že život nestojí za zlámanou grešli?“, „Na trati života“, „Práce šlechtí“, „Zámecká“, „Pivní“, „Vzpomínka na budoucnost“, „Monolog jablka“, „Velikáni a současnost“, „Příkaz doby“, „Přísloví“, „Atentát“, „Úrodné Čechy“ a „Někdy“. Dále v čísle uveřejnil Václav Franc recenzi na knihu Jaroslava Čejky „Prosranej život.“

- Ve sborníku ze soutěže Jindřichohradecký textík VI. ročník (vydalo nakladatelství Epika, duben 2016) „Jindřichohradecký Textík“ jsou uveřejněny dvě práce Václava France, které získaly v soutěži ocenění, resp. dostaly se nominace na ceny, a to povídka „O lhaní a babiččině tajemství“ (kategorie próza) a „Pohádka pro dnešní děti“ (kategorie poezie).

- V bulletinu Střediska východočeských spisovatelů „Kruh“ (číslo 43, vyšlo březen 2016) je uveřejněna tvorba bosensko-hercegovského básníka Velimira Miloševiče, kterou přeložila Draga Zlatníková.

- V bulletinu Střediska východočeských spisovatelů „Kruh“ (číslo 43, vyšlo březen 2016) je informace o sbírce Václava France „Geniální blbiny pro táty a maminy“.

- V literární soutěži Zpravodaje Šrámkovy Sobotky o nejlepší báseň se soboteckou tematikou, nejlépe zimní, zvítězil Josef Jindra s básní „Sobotecké chumelení“. Práce byla uveřejněna ve „Zpravodaji Šrámkovy Sobotky“ (číslo 2/2016, březen/duben 2016). Kromě toho najdete v čísle i článek Josefa Jindry „Hymna soboteckých skautů – junáků“.

Václav

ČAJ č. 116 – STUDENTI GYMNÁZIA

Májové číslo je věnováno tvorbě jičínských mladých autorů. Již potřetí se podařilo Daně Beranové uspořádat hudebně - literární písmo z tvorby studentů jičínského Lepařova gymnázia a členů spolku DIV (Dana Beranová, Ilona Pluhařová, Václav Franc) a poprvé nadějně jičínské autorky Andrey Kozmové.

Téma bylo tentokrát stanoveno: "LOUČENÍ!"

Jak se s tématem popasovali známí autoři i začínající hvězdičky literárního nebe můžete posoudit z jejich tvorby.

Rozhovor tentokrát poskytla knihovnice, osvětová pracovnice a milovnice rodného kraje Alena Pospíšilová. Sama přiznala, že: „Kde se kdo zrodí, tam se i hodí.“

A na závěr jsem přibalil povídku Jiřího Šandery, který získal za příspěvek „Už zase tlápu do kaluže“ Cenu předsedy SRPŘ v próze za úkol, dopsat text Václava France. Myslím si, že se k dnešnímu tématu - loučení a především rodného kraje - náramně hodí.

Václav

OHLÉDNUTÍ ZA SLEPICÍ

Dobrý den pane doktore,

v sobotu jsem se zúčastnila spolu s dcerou Veronikou "Řechečské slepice". Protože jsme musely odejít těsně před koncem na vlak a nestihly jsme se rozloučit, chci Vám touto cestou poděkovat za krásné odpoledne. Program se nám moc líbil - vtipný a originální, s perfektní kapelou, ostatně jako vždy. Rovněž Vaše knížka "Krása", kterou jsem si přečetla po cestě domů, nemá chybu a patří k těm nejlepším, co jsem četla. Už jsem ji slíbila zapůjčit dalším třem kamarádkám.

Do dalších let přeji Vám i Vaším spolupracovníkům hodně tvůrčího elánu a dobré zdraví. A my se už moc těšíme na další ročník !

S pozdravem

Hana Borková

Esther Gerritsenová - ŽÍZEN

Vydalo nakladatelství Agro v roce 2015, překlad Adéla Elbel

Kniha nizozemské autorky Esther Gerritsenové (1972) je intimní výpověď mladé ženy Coco, která se dozvídá, že její matka Elisabeth má rakovinu a její život se chýlí ke konci. Dcera, vyrůstala u otce, neboť ji její matka zamykala v dětském pokoji, se na poslední dny matčina života vrací do rodného domu. Komplikuje si tím svoje životní vztahy k Hansovi. Vrací se do svého dětství a mládí, její otec Willbert a jeho nová přítelkyně Mirian, ta Coco vlastně vychovávala, se dovídají o Elisabethině nemoci.

Coco neví, jak řešit všechny životní peripetie, hledá vztah k matce, ohlíží se za svým dosavadním životem, ale především hledá naději v pití, sexuálních excesech.

Příběh končí smrtí Elisabethy a tíživým poznáním Esther, co vlastně udělat s dalším životem.

Kniha je zajímavá i vyprávěním, jak se postupně zhoršuje nemoc, jak reaguje na nemocnou okolí, jak Elisabeth bilancuje s životem, co pokládá za nutné, jak na ni působí morfiové náplasti.

Román Žízen získal nejružnější literární ocenění, jeho autorka k nadějným osobnostem nám méně známé nizozemské literatury. Ale určitě doporučuji i další autorčiny knihy, např. sbírku povídek "Privilegované vědomí" či romány "Mezi jednou osobou" a „Běžné dny“. Nejvíce oceňovaná kniha je potom román "Malý ubohý bůh" a následující kniha "Superholub".

Rád se po knížkách Esther Gerritsenové v knihovně poohlédnu.

Václav

NAKAFRÁNO ... pojd'te občas do divadla

V dubnu probíhal v Městském kulturním středisku v Nové Pace již 8.ročník divadelního festivalu, tentokrát s mottem: „S úsměvem jde všechno líp!“ Sice nemůžu být na každém představení, ale vybral jsem si v úterý 12.dubna představení „Božský řízek“.

Autorskou hru nastudoval divadelní spolek „Nakafráno“ z Turnova. Byl jsem zvědav, jak ryze ženské obsazení, ve hře vystupovalo pouze pět hereček, zvládne inzerovaný humor. Ale byl jsem mile překvapen, neboť každá z pěti žen zastupovala vždy určitý typ budoucí matky. A jak jsem již napověděl, děj se odehrává na jednom nemocničním pokoji v porodnici, kde ženy s různými životními návyky, názory a zkušenostmi, musí žít vedle sebe, a to ještě v náročné situaci očekávání potomka.

Herečky se při hře náramně bavily a dobrou náladu přenesly i do hlediště, které při různých „hláškách“ vybuchovalo smíchy. Řada groteskních situací vyústila v překvapivý závěr, ale nechci prozrazovat, protože třeba i vy budeme jednom v roli diváka, a tak bych vás nechtěl připravit o překvapení. Myslím si, že právě pointa dodala celé hře tu správnou báječnou tečku za celým představením.

Líbily se mi výkony všech protagonistech, pochopitelně asi nejlépe přijímaná je boдрá kuchařka, která přišla do jiného stavu, ačkoliv si myslela, že je v přechodu. Ale kouzelná byla i mzdová účetní a její poučovací naučené fráze, či literární kritička, která nedostala svůj nadstandardní pokoj. A to nemluví o výborné vegetariánce Tereze či keramičce, která byla vlastně pojícím tmelem scén a jednotlivých epizod.

Divadelní představení se mi líbilo, ačkoliv v upoutávkách bylo napsáno, že je to představení spíše pro ženy. Takže příště zase půjdu na pohodové představení, neboť s úsměvem jde skutečně všechno líp.

Závěrem si dovolím ještě jednu citaci ze hry. „Víte, co je to tragédie? Když vám chcípne prase!“ Tak ať vás v životě nepotkají podobné tragédie a občas pojd'te do divadla.

Václav

Foto Martina Žantovského z Řehečské slepice 2016 – oceněné autorky a ocenění autoři společně s pořadatelem Václavem Francem a předsedkyní Střediska východočeských spisovatelů Evou Černošovou, která předala úspěšným soutěžícím ocenění.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska
Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz
Ročník 17. Číslo 5. Květen 2016.
(5.května 2016)
www.ikobra.cz